olnud Wilja sada, kui Egiptusse Maal. Kui nüüd se Willi sai ärrasõdud, käskis Israel ommad Pojad jälle minna sealt Wilja ostma. Siis tulli temma neljas Poeg Juda (§. 184.), ja ütles omma Issale: Kui sa meie noremat Wenda meie Seltsi annad, siis tahhame minna sulle sealt Leiba ostma; agga kui sa tedda ei tahha meie kasa anda, siis ei lähhe meie mitte sinna, sest se Mees, kes selle ülle on seatüd, ütles meile wägga kindlaste, et meie temma Silmade ette mitte ei piddand sama, kui meie norem Wend meie kasas ei olleks (ja ilma temma teädmatta ei woinud ükski seal Wilja sada.)

§. 278. Israel ütles: Mikspärrast olete teie mulle sedda Kurja teinud, et teie selle Mehhele teäda andsite, et teil weel üks Wend olleks? Nemmad wastasid: Se Mees küssis wägga meie Suggulaste ja Seltsi järrele; kas meie Issa weel ellaks; kas mell weel üks Wend olleks? ja meie räkisime sedda ülles, mis tössi olli: kas meie woisime sedda möttelda, et ta meid piddi käskima, meie Wenda senna temma juure tua? Israel ei tahtnud weel mitte, agga se se Nälg sundis neid takka.

§. 279. Siis ütles Juda, kes omma Wendadel Nouandjaks olli olnud, Joseppit ärramüa (§. 242.): Anna Benjamin meie kasa, siis lähheme senna Wilja toma, et meie Ellusse jäme, ja et sinna isse, ja meie omma wäetima Lastega mitte Nälga ei sure; minna ollen temma eest Käemees; ja minno Käest pead sa tedda noudma: kui ma tedda sinno Kärte taggasi ei to, ja ei sada tedda seie so Silma ette jälle seisma, siis olga ma sinno ees süallune keige omma Ello-Aja! Sest kui



Eesti-Ma Rahwa Kalender 1781, lk. 20